

VERTIGO

NR. 74 | SEPTEMBER 2022

Een duizelingwekkende dosis cinema

REVOIR PARIS

RITUEEL

TORI ET LOKITA

THREE THOUSAND YEARS OF LONGING

TRIANGLE OF SADNESS

49ste editie

11
↓
22
okt
22

INTERNATIONAAL
**FILM
FEST
GENT**

tickets vanaf 22.09
filmfestival.be

6

12

16

24

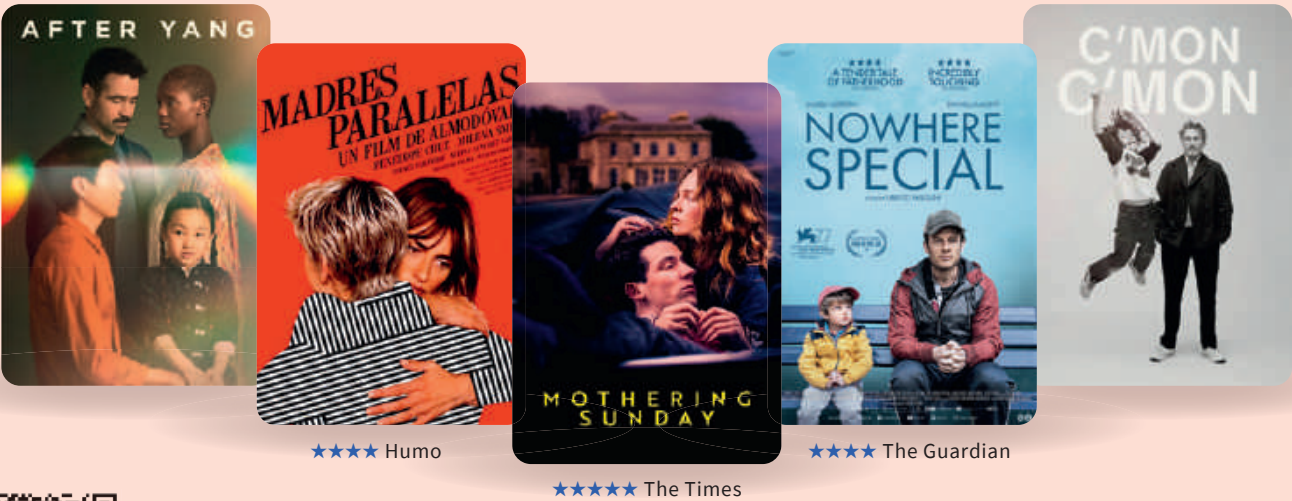

30

5	VOORWOORD
6	TRIANGLE OF SADNESS
12	TORI ET LOKITA
16	RITUEEL
22	REVOIR PARIS
24	THREE THOUSAND YEARS OF LONGING
28	DON'T WORRY DARLING
30	KLAPS

Beleef de strafste cinema bij je thuis

Film in de bioscoop gemist? Dankzij Cinema bij je Thuis haal je je schade in.

Auteursfilms, festivalparels, documentaires, familiefilms, internationaal en nationaal, recent of minder recent, je vindt het allemaal op het gloednieuwe streamingplatform.

Scan de QR-code of surf naar cinemabijjethuis.be

VIERNULVIER & Film Fest Gent present

12 – 22.10.22

Met o.a.

- 12.10 BOHREN & DER CLUB OF GORE x 'Le Révélateur'
- 20.10 MIAUX x 'Carnival of Souls'
- 15.10 USE KNIFE 'The Shedding of Skin' / JERUSALEM IN MY HEART
- 21.10 MARTIN KOHLSTEDT x 'Son of the White Mare'
- 22.10 PAARD. x 'Line of Scrimmage' & meer

vers gecomponeerde soundtracks bij obscure films & unieke audiovisuele live shows

Info & tickets viernulvier.gent/videodroom

vier nul vier

FILM FEST GENT

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Andreas Ilegems,
Chris Craps, Ruben Nollet

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

✔ **VERTIGObe**

@ **VERTIGOgram**

f **VERTIGObe**

Ondertussen is in dit (post)coronatijdperk één ding kristalhelder: de kloof tussen groot en klein gaapt steeds dieper. Dat geldt ook in de bioscoopsector. Hollywoodblockbusters gaan nog meer dan vroeger met het grootste deel van de *box office*-koek aan de haal, terwijl cross-over-, arthouse- en lokale producties het alsmear moeilijker hebben.

Hoog tijd dus voor *Vertigo* om onze focus meer richting kleinere ‘kleinere’ films te verleggen. Het gevoel groeit immers dat Tinseltown meer dan genoeg aandacht en succes geniet en bovendien meer dan ooit op automatische piloot vliegt – of zag jij onlangs nog een écht memorabele Marvel-film?

Trouwens: als ik het over ‘kleinere’ films heb, vervloek ik mezelf meteen, want er is niks kleins aan de films die in dit nummer aan bod komen. Neem nu *Triangle of Sadness*, na *Turist* en *The Square* de derde spitante satire – en tweede Gouden Palm – van de Zweedse cineast Ruben Östlund, waarmee hij het gros van het Cannes-publiek over de vloer deed rollen van het lachen.

Daarnaast is er *Ritueel*, Hans Herbots’ vervolg op zijn duistere thriller *De behandeling* met gevestigde waarden Marie Vinck en Geert Van Rampelberg in de belangrijkste rollen, en *Revoir Paris*, waarin de Brusselse Parisienne Virginie Efira een vrouw vertolkt die de aanslagen van 2015 in de lichtstad overleeft en nadien zwaar getraumatiseerd verder moet.

Last but not least: *Tori et Lokita*, misschien wel de meest toegankelijke film van de legendarische Waalse filmbroers Luc en Jean-Pierre Dardenne, en *Three Thousand Years of Longing*, het volwassen sprookje met Tilda Swinton en Idris Elba waarmee George Miller *Mad Max: Fury Road* opvolgt.

Als al dat filmlekkers je niet doet likkebaarden, weet ik het ook niet meer. Vandaar: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

AVERRIJ

Ruben Östlund trad op het jongste filmfestival van Cannes toe tot het selecte clubje van regisseurs met twee Gouden Palmen. Vijf jaar na de zegetocht van *The Square* viel de Zweedse cineast opnieuw in de prijzen met *Triangle of Sadness*, een satire waarin zowel de modewereld als de superrijken op de korrel worden genomen. **RUBEN NOLLET**

GOED GRAPPIG

Tijdens de prijsuitreiking op het jongste filmfestival van Cannes slaakte Ruben Östlund een oerkreet toen juryvoorzitter Vincent Lindon onthulde dat zijn satire *Triangle of Sadness* de beste film uit de competitie was. De grappigste film was het ongetwijfeld ook, want het verhaal over een stel fotomodellen (Harris Dickinson en de intussen onverwacht overleden Charlbi Dean) dat meevaart op een exclusieve cruise voor extreem rijke mensen en uiteindelijk op een verlaten eiland belandt, kreeg de zaal verschillende keren plat.

Dat is belangrijk, meent Östlund: 'We moeten dringend af van de Europese arthouseziekte, die ons te vaak met ernstige thema's doet koketteren. Ik wil terug naar wat cineasten als Luis Buñuel en Lina

Wertmüller maakten: films die het midden hielden tussen Amerika en Europa. Je neemt het entertainment-gehalte van Hollywoodcinema om het publiek te boeien en daar koppel je verhalen met een intellectueel interessante dimensie aan.'

SCHOONHEID TROEF

Östlund vertelde tijdens interviews voor *The Square*, zijn vorige Gouden Palm-winnaar uit 2017, al honderduit over *Triangle of Sadness*, toen nog opgevat als een film over een mannelijk fotomodel aan het einde van zijn loopbaan. 'Ik wilde iets vertellen over schoonheid als valuta', legt de regisseur uit. 'Wat doet het met een mens als hij die troef niet langer kan uitspelen? Dat zit nog steeds in het personage dat Harris speelt, maar anders en beknopter.'

Zo gaat het altijd bij de cineast: hij blijft tot het laatste moment zoeken

naar de beste manier om de thema's aan te kaarten die hij in gedachten heeft. 'Ik weet nog dat ik over *Triangle of Sadness* vertelde aan de studenten in de film-school waar ik lesgeef', zegt hij. 'Ik legde uit dat de personages op een eiland terechtkomen, waar de mecaniciens van het cruiseschip de machtigste persoon wordt omdat hij weet hoe je moet vissen en vuur maken. Plots stak een student zijn hand op. Of het niet interessanter zou zijn als dat personage een vrouw was? Ik zei: "Verdorie, je hebt gelijk!" Dus is dat personage in de film een poetsvrouw geworden.'

LINKSE IDIOTEN

Steenrijke passagiers op een luxeboot, een marxistische Amerikaanse kapitein, een overtuigd neoliberale Russische oligarch, discussies over de verdiensten van het socialisme versus het kapitalisme... *Triangle of Sadness* is zeker de meest geëngageerde film die Östlund al heeft gemaakt. Of liever: de meest uitgesproken politieke.

Het zit in zijn genen, want hij groeide op in een links gezin en was als kind vaak getuige van hevige politieke discussies. Zijn moeder is nog steeds een overtuigde communist, zijn vader

is door de jaren heen meer naar het centrum opgeschoven en zijn broer is een rechtse liberaal.

Östlund zelf is echter minder geïnteresseerd in politieke dogma's dan in sociologie en de universele kantjes van de menselijke soort: 'De linkse pers in Frankrijk houdt niet van *Triangle of Sadness* en daar ben ik blij om. Ik word liever niet geassocieerd met linkse idioten die weigeren toe te geven dat het kapitalisme ook goeie kanten heeft en die denken dat elke fabrieksbaas per definitie een slechterik is.'

BEROEMDE BOOT

Het cruiseschip waarop de tweede akte van *Triangle of Sadness* zich afspeelt, is als een microkosmos, met bovenaan de *one percent*, onderaan het personeel dat de boel draaiende houdt en tussenin de kapitein en de stewards.

Leuk detail: het jacht waarop de buitenscènes werden gedraaid, is de Christina O, in het verleden eigendom van de Griekse reder Aristoteles Onassis en de voormalige Amerikaanse first lady Jackie Kennedy.

Onder meer Winston Churchill, Frank Sinatra, John Wayne en Marilyn Monroe waren er ooit te gast.

‘Je kunt het gewoon huren’, legt Östlund uit. ‘Ik denk dat de miljardairs op die manier het onderhoud van hun peperdure boten financieren. We hebben er negen dagen op gedraaid, wat ons geweldig veel geld heeft gekost. We beseften pas echt dat we daar niet op onze plaats waren toen de crewleden ons vertelden dat ze tijdens de vorige reis 125.000 euro aan fooi hadden gekregen. Ze wilden weten hoeveel wij hen zouden geven. We hebben hen voorzichtig duidelijk gemaakt dat ze het deze keer met minder zouden moeten stellen. (lacht)’

WOELIGE ZEE

Als *Triangle of Sadness* van zich liet spreken in Cannes, dan kwam dat zeker ook door een notoire scène in het midden van de film. De details moet je vooral zelf ontdekken, maar er komen een woelige zee, een ladderzatte kapitein, een eetzaal vol passagiers en *Het communistisch manifest* aan te pas.

De scène kwam spontaan bij hem op, stelt Östlund: ‘In eerste instantie leek de situatie op zich me al grappig, maar hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik inzag dat ik verder moest gaan dan het publiek zou verwachten. Ik hou ervan om de kijker uit te dagen omdat ikzelf ook

graag word uitgedaagd door een film. Het liefst door andere dingen dan geweld en seks, want dat hebben we al te veel gezien. Ik ga daarom op zoek naar beschamende situaties, sociaal ongemakkelijke toestanden en triviale dingen. Ik stel me daar dan graag

een galavertoning in Cannes bij voor, met al die mensen die daar in hun avondjurken en smokings zitten te kijken. Heerlijk.’

**TRIANGLE OF SADNESS SPEELT VANAF
28 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP**

Ruben Östlund

DE ROMA

5
OKT

THE ANTLER KING

8
OKT

LEVELLERS

9
OKT

GLENN MILLER
ORCHESTRA

15
OKT

TAKUYA KURODA

18
OKT

TINDERSTICKS

20
OKT

GABRIEL RIOS

5
NOV

JUDY COLLINS

6
NOV

CHRIS THILE

9
NOV

WATCHHOUSE
FORMERLY MANDOLIN ORANGE

13
NOV

MARBLE SOUNDS

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT • TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60 + BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

Viaanderen
verliefd op de
wereld

SAE

6 nationale
loterij
MEER DAN SPILLEN

sabam
for culture

PRIMUS
-HAACHT-

Duvel

august

Mercure

ticketmatic

NOSTALGIE
WHAT A FEELING!

Knack

GAZET VAN ANTWERPEN

VOOR HET LEVEN

Een kwarteeuw na *La promesse* richten Jean-Pierre en Luc Dardenne hun camera opnieuw op de uitbuiting van migranten zonder papieren. *Tori et Lokita* draait volgens de wereldberoemde Waalse filmbroers echter in de eerste plaats om een onbreekbare vriendschapsband. **RUBEN NOLLET**

Prix du 75^e anniversaire. Op het moment zelf leek het misschien een beetje een troostprijs, maar de gebroeders Dardenne - ondertussen goed voor twee Gouden Palmen en tal van andere awards - waren ongetwijfeld blij dat de jury in Cannes ook hun twaalfde langspeelfilm in de bloemetjes zette.

Tori et Lokita vertelt het verhaal van twee jonge vluchtelingen uit Afrika, die zich in onmenselijke omstandigheden vastklampen aan hun vriendschap. Het tienermeisje Lokita en de jongen Tori hebben elkaar leren kennen tijdens hun lange tocht naar Europa. Nu ze in België zijn beland, willen ze hier samen een leven uitbouwen, maar Lokita is absoluut niet zeker dat ze papieren zal krijgen. Dus rest er maar één uitweg: de illegaliteit.

LUC DARDENNE: ‘*Tori et Lokita* zou zich eender waar in Europa kunnen afspelen. Het land is op zich niet belangrijk. Wat telt, is de vriendschap tussen de hoofdpersonages en de wantoestanden die we aan de kaak stellen: het feit dat in Europa jaar na jaar honderden minderjarigen in de illegaliteit verdwijnen omdat hen geen andere keuze rest.’

Hoe zijn jullie bij een meisje van zeventien en een jongen van twaalf als hoofdpersonages terechtgekomen?

LUC: ‘Het uitgangspunt was Lokita’s situatie. Zij is op een leeftijd beland waar ze al dan niet haar papieren zal krijgen. Tot hun achttiende hebben jonge migranten in Europa per definitie recht op bescherming. Daarna stelt zich een probleem, zeker in het geval van Lokita die door haar moeder in Kameroen op pad is gestuurd om geld te verdienen voor hun gezin. Voor Tori liggen de kaarten helemaal anders. Hij is gevlucht nadat hij in zijn thuisland Benin gezien werd als een heksenkind en krijgt dus automatisch een verblijfsvergunning. Daarom probeert het duo de Dienst Vreemdelingenzaken wijs te maken dat ze broer en zus zijn.’

Jullie vertellen zelden of nooit complexe verhalen, maar *Tori et Lokita* is misschien wel jullie rechtlijnigste film. Is daar een reden voor?

LUC: ‘Ik gebruik liever de term ‘doeltreffend’. De hoofdpersonages evolueren in wezen niet. Ze zitten vast, ze stikken, ze moeten ontsnappen. Niet alleen uit de hangar waar Lokita op een bepaald moment terechtkomt, maar ook aan hun lot als migranten. Ze moeten de hele tijd hun plan trekken. Lokita moet geld verdienen om naar haar moeder te sturen? Wel, dan dealen ze drugs en zingen ze een liedje in een pizzeria. Lokita kan geen geld uit de muur halen? Wel, dan doet Tori het in haar plaats en zoekt een volwassene die hem daarbij wil helpen. Ze denken heel functioneel. Het enige wat ze voor ogen hebben, is overleven en hun vriendschap intact houden.’

‘Het is nodig dat de wetgeving rond jonge migranten veranderd wordt. Ze moeten de kans krijgen om te blijven onder redelijke voorwaarden.’

LUC DARDENNE

Tori en Lokita zingen in het restaurant het liedje *Alla fieria dell’est*. Waarom precies dat nummer?

JEAN-PIERRE DARDENNE: ‘We wisten dat we iets Italiaans wilden om duidelijk te maken dat het duo daar verbleven heeft. De man die we inschakelden om de jonge acteurs te leren zingen, kwam ermee aanzetten. Hij vertelde dat hij het zelf als kind had geleerd tijdens de les Italiaans.

Het is eenvoudig van structuur, het zit boordevol herhalingen en het barst van de namen van dieren en voorwerpen. Achteraf ontdekten we ook dat het gebaseerd is op een Joods lied.’

LUC: ‘Dat werd gezongen met Pasen.

Elk dier in het lied staat blijkbaar voor een land dat Israël binnengevallen is, met Israël als het lam waar de agressors het op gemunt hadden, maar dat ze uiteindelijk nooit hebben kunnen doden. Het is echt een lied van ballingen en vluchtelingen.’

Jullie werken met Charlotte De Bruyne en Tijmen Govaerts voor het eerst met Vlaamse acteurs. Om eens in een andere vijver te vissen?

LUC: ‘Nee, dat heeft ook weer te maken met het verhaal. Toen we onze informanten bij de politie vroegen om uit te leggen hoe Belgische drugsnetwerken precies werken, kregen we te horen dat Nederland en Vlaanderen er een grote rol in spelen. We vonden het dan ook belangrijk om Nederlandstalige acteurs te kiezen. Van Fien Troch hebben we een aantal suggesties gekregen, onder wie Tijmen en Charlotte.’

‘Ik heb van de broers Dardenne geleerd dat ik er niet per se een achtergrondverhaal, motieven en onderliggende trauma’s bij moet halen’, vertelde Tijmen over jullie samenwerking. Vinden jullie dat soort voorbereidende werk nutteloos?

JEAN-PIERRE: ‘We houden ons daar in principe niet mee bezig. Als Joely Mbundu, die Lokita speelt, ons vraagt waarom haar personage een paniek-aanval heeft, leggen we het haar natuurlijk wel uit. Het kan ons daaren- tegen geen fluit schelen dat Tijmens personage een ongelukkige jeugd heeft gehad, dat zijn vrouw hem verlaten heeft, dat hij verdrietig is of dat hij al sinds zijn achttiende aan de drugs zit omdat zijn papa niet lief voor hem was. Dat moet Tijmen maar uitmaken. Wij zijn enkel geïnteresseerd in wat hij doet voor de camera. Hij speelt een gangster: heel kalm en koud. Hij heeft ons verschillende dingen getoond. Dat was genoeg voor ons.’

Merken jullie vaak dat professionele acteurs zich moeten aanpassen aan jullie manier van werken?

JEAN-PIERRE: ‘Ik herinner me dat Olivier Gourmet ons bij *Le fils* verschillende keren vroeg: “Heb ik in deze scène nu zin om die jongen te vermoorden of niet?” We hebben die vraag nooit beantwoord. Vaak zeiden we zelfs het tegenovergestelde, om een bepaalde onzekerheid te creëren. *(lacht)*

Bij *Rosetta* begon Fabrizio Rongione, die de mannelijke hoofdrol speelde, ons op een bepaald moment allerlei vragen te stellen over zijn personage. “Maar ik vind haar toch aantrekkelijk?” en dat soort dingen. We hebben hem enkel gezegd: “Van ons krijg je geen antwoord. Je moet jezelf maar voorhouden dat je een engel speelt.” *(lacht)* In *Le Soir* stelden jullie onlangs dat Vlamingen het voordeel hebben dat ze intelligenter zijn. Bedankt voor het compliment, maar wat bedoelen jullie daar precies mee?

LUC: ‘Dat zeggen veel Franstaligen al lang over jullie, hoor. *(lacht)*

JEAN-PIERRE: ‘Ik vind het bijvoorbeeld heel intelligent dat jullie migranten verplichten om de taal van het land te leren. Ik ben ervan overtuigd dat het hen helpt om te communiceren, om opleidingen te volgen en dus werk te vinden. Aan Franstalige kant is de reactie: ah nee, dat is onderdrukking en racisme. Dat is nonsens. Het is net een grote hulp voor die mensen.’

***Rosetta* leidde enkele jaren na de film tot het fameuze Rosetta-plan om de werkloosheid bij jongeren aan te pakken. Hopen jullie dat *Tori et Lokita* iets gelijkaardigs kan teweegbrengen?**

LUC: ‘Het is in elk geval nodig dat de wetgeving rond jonge migranten verandert. Ze moeten de kans krijgen om te blijven onder redelijke voorwaarden. Natuurlijk zijn er probleemgevallen en is het belangrijk dat de politie haar werk kan doen, maar de meerderheid komt naar hier om een beter leven te creëren. We hebben nood aan een algemene Europese regelgeving die ervoor zorgt dat jongeren van zestien of zeventien niet hoeven onder te duiken in de illegaliteit omdat ze hun papieren niet zullen krijgen. Daar wacht hen immers enkel uitbuiting. Ze moeten de kans krijgen om op zijn minst een opleiding te volgen.’

TORI ET LOKITA SPEELT VANAF 7 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

IN HET DIEPE

Belaagd, verliefd, vermoord: Marie Vinck speelde het allemaal. Aan dat lijstje kan nu ook 'gedreven' toegevoegd worden, want in Hans Herbots' *De behandeling*-opvolger *Ritueel* vertolkt de Antwerpse actrice een politie-duikster die zich na een lugubere vondst in een Brussels kanaal vastbijt in een duistere zaak. De perfecte aanleiding voor een plons in de filmografie van het toptalent. **ANDREAS ILEGEMS**

DE KUS (2004)

REGIE Hilde Van Mieghem

ROL Sarah Lenaerts, een meisje met een moeilijke thuis-situatie dat in de armen van enkele foute mannen belandt.

‘Na zoveel van mijn kindertijd op filmsets en in theater-zalen te hebben doorgebracht, was het voor mij heel duidelijk dat ik vooral níét wilde acteren. Na het middel-baar ben ik dan ook Germaanse gaan studeren. Tot ik tijdens theatervoorstellingen plots jaloers was op iedere acteur op de Bühne en dacht: dáár wil ik staan. Achteraf bekeken was *De kus* best heftig, maar ook een keerpunt in mijn leven. Het was zalig om door mijn moeder geregis-seerd te worden. Ik vertrouwde haar in die mate dat ik me intuïtief aan haar kon overgeven.’

SM-RECHTER (2009)

REGIE Erik Lamens

ROL Iris Allegaerts, de dochter van een rechter die samen met zijn vrouw in het sm-milieu belandt.

‘De film wordt vooral verteld vanuit het standpunt van het sm-koppel. In hun ogen is hun relatie helemaal niet vies of pervers, want ze draait om liefde en toewijding. Het standpunt van de dochter komt echter ook aan bod. Zij loopt gechoqueerd weg van huis en wil haar ouders niet meer zien. In zekere zin vormde mijn personage de ogen van het publiek. Het was erg fijn om met Gène Bervoets en Veerle Dobbelaere samen te werken. Veerle speelde trouwens nadien ook in *Smoorverliefd* mijn moeder.’

LOFT (2008)

REGIE Erik Van Looy

ROL Sarah Delporte, een femme fatale die – spoileralarm – dood wordt aan-getroffen in een loft waar vijf getrouwde mannen hun buitenechtelijke escapades organiseren.

‘Ik was in de wolken toen ik Bart De Pauws scenario in handen kreeg. Het las als een trein en was spannend van begin tot eind. Omdat ik naast mijn ‘levende’ scènes ook een paar draaidagen dood op een bed moest liggen, had ik een muziekje bij om de verveling tegen te gaan. Intussen stonden de vijf mannelijke hoofdrolspelers – stuk voor stuk straffe acteurs – rond dat bed te spelen. Het was een cadeau om hun gesprekken mee te volgen en betaald te worden om amper iets te doen. (*lacht*) Alleen maar fijne herin-neringen aan deze rol én de samenwerking met Bart en Erik Van Looy.’

SMOORVERLIEFD (2010)

REGIE Hilde Van Mieghem

ROL Michelle, een van de vier vrouwen die in deze romantische komedie op zoek zijn naar liefde.

‘Ik had veel meer voeling met dit eerder schuchtere personage dan met de vamps waarvoor ik in die periode vaak werd gevraagd. *Smoorverliefd* was de tweede samenwerking met mijn moeder als regisseur. Zes jaar na *De kus* was ik veel kritischer en drukte ik mijn mening net iets minder subtiel uit. “Dimmen hé, *maske*”, zei mijn moeder dan. (*lacht*) Het bleef echter leuk samenwerken. Omdat we een heel leven hebben om aan te refereren, hebben we aan een half woord genoeg om elkaar te begrijpen.’

ADEM (2010)

REGIE Hans Van Nuffel

ROL Anneleen, een mucopatiënte die ondanks haar beperkte levensverwachting graag een kindje wil.

‘Het is fijn als je via een rol in aanraking komt met een thema waarover je vooraf niet veel wist – in dit geval dus de ziekte mucoviscidose, waar regisseur Hans Van Nuffel zelf aan lijdt. Ik heb veel bijgeleerd van hem en de patiënten die we ter voorbereiding hebben gesproken. In die zin werd het ook een filosofische film: als je leven beperkt is, wat wil je er dan uithalen? Ik geloofde sterk in het scenario en in Hans, die daarna een vriend is gebleven. Mijn partner Stef (*Aerts, nvdr.*) en ik waren al een koppel toen we hier samen op set stonden. Het voelde dus echt als samenwerken met een groep vrienden.’

SPRAKELOOS (2017)

REGIE Hilde Van Mieghem

ROL De jongere versie van Josée, de moeder van het hoofdpersonage.

‘Omdat ik net zwanger was van mijn dochter, zal deze rol voor mij altijd met haar verbonden zijn. Tegelijk is het om verschillende redenen de moeilijkste die ik ooit heb gespeeld. In de eerste plaats omdat het personage echt heeft bestaan: Josée is gebaseerd op de moeder van Tom Lanoye, die het boek schreef waarop de film is gebaseerd. Daarnaast omdat ik een jonge versie van acteerlegende Viviane De Muynck speelde én me een Sint-Niklaas’ accent moest aanmeten. Ik had dus op voorhand veel stress, maar mijn moeder heeft me perfect begeleid. Ze is een erg goede acteursregisseur. Ik heb mijn kritische geest kunnen loslaten en me net als bij *De kus* intuïtief overgegeven aan haar visie.’

RITUEEL (2022)

REGIE Hans Herbots

ROL Kiki, een forensische duikster die in een Brussels kanaal een afgehakte hand aantreft.

‘Er zit veel pijn en trauma in Kiki, maar ik speel liever grote emoties dan luchtigheid. Het deed ook deugd om voor een heus hoofdpersonage gevraagd te worden en niet voor ‘de vriendin van’. De onderwateropnames trokken me aan omdat ik al eens had gedoken in de Filipijnen. Toch had ik die scènes zwaar onderschat. Een uur duiken wordt niet voor niets vergeleken met het lopen van een marathon. In de studio moesten we trouwens een formulier ondertekenen met een opsomming van alle mogelijke ongevallen. Dat waren er best veel. (*lacht*) Het was een oefening in loslaten, want onder water kun je enkel functioneren in een staat van complete rust.’ 🐡

RITUEEL SPEELT VANAF 7 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

FEDJA
VAN HUËT

KARINA
SMULDERS

MORTEN
BURIAN

SIDSEL SIEM
KOCH

★★★★
‘A MASTERFUL
EXERCISE
IN TENSION’
THE PLAYLIST

S P E A K

N O

E V I L

A FILM BY
CHRISTIAN TAFDRUP

RELEASE 14-9

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be /septemberfilmbe

ALS EEN GEEST

Een jaar na haar opmerkelijke vertolking in Paul Verhoevens controversiële nonnenfilm *Benedetta* draagt Virginie Efira *Revoir Paris* quasi in haar eentje. Het psychologische drama zoomt in op een recent trauma dat de twee belangrijkste steden in het leven van de actrice – geboortestad Brussel en woonplaats Parijs – gemeen hebben: de terroristische aanslagen van het vorige decennium. **RUBEN NOLLET**

Virginie Efira speelt in *Revoir Paris* – geschreven en geregisseerd door Alice Winocour (Matthias Schoenaerts-thriller *Maryland*) – de zelfverzekerde Mia, een vrouw die een comfortabel leven leidt tot ze op een avond voor de regen gaat schuilen in een Parijs restaurant waar even later de hel losbarst. Enkele zwaar-bewapende mannen stappen binnen en beginnen iedereen af te knallen. Wanneer het stof gaat liggen, leeft Mia nog, maar is ze hevig getraumatiseerd. Drie maanden later zijn haar fysieke en mentale littekens nog altijd zichtbaar en heeft ze geen idee hoe ze uit het zwarte gat moet klauteren.

Intens materiaal, maar Efira vond hulp bij de enige bronnen die konden

weten hoe haar personage zich voelt: mensen die de aanslagen daadwerkelijk hebben overleefd. ‘Ik besepte al snel dat het onmogelijk is om er helemaal bovenop te komen’, klinkt het nuchter. ‘Je kunt wel leren om weer beter te functioneren, maar het trauma zul je altijd meedragen. Dat is waar de film over gaat: de zoektocht om opnieuw te leren leven, om opnieuw houvast en balans te vinden.’

‘Na zo’n intens trauma ben je bijna verbaasd dat het leven gewoon verdergaat.’

VIRGINIE EFIRA

Veel van de getuigen vertelden gelijkaardige verhalen, zegt ze. Eenzaamheid is daarbij een element dat vaak terugkeert, want wat ze hebben meegemaakt, is zo uniek dat ze er met bijna niemand over kunnen praten. In de film zorgt dat voor een groeiende kloof tussen Mia en haar echtgenoot.

‘Na zo’n intens trauma ben je bijna verbaasd dat het leven gewoon verdergaat’, stelt Efira. ‘Je vindt het vreemd dat de bakkers open zijn, dat er mensen op straat lopen, dat de stad blijft draaien. Mijn personage heeft de indruk dat ze geen deel meer uitmaakt van het dagdagelijkse leven, maar als een geest over de straten zweeft. Het

is heel complex. De enige uitweg is menselijk contact. Het is van levensbelang om ondanks alles banden te smeden. Dat kan gebeuren in praatgroepen met mensen die gelijkaardige trauma’s hebben opgelopen, maar ook iemands omgeving – vrienden, familie – speelt een cruciale rol.’

Wat *Revoir Paris* ook pijnlijk duidelijk maakt, is dat de maskers afvallen wanneer mensen onverwacht de dood in de ogen kijken. Sommigen sluiten zich bijvoorbeeld op in het toilet en weigeren de deur te openen voor anderen, ook al weten ze dat ze die mensen daarmee in levensgevaar brengen.

Zo zitten we nu eenmaal in elkaar, meent Efira: ‘Niemand kan weten hoe hij of zij in zo’n situatie zou reageren. Wie iets anders beweert, is pretentius en kortzichtig. Ik heb meer vertrouwen in mensen die in staat zijn om hun eigen gebreken onder ogen te zien dan in mensen die ervan uitgaan dat ze heldhaftig en nobel zullen handelen. We hebben allemaal een kant die niet zo fraai is. Moed is sowieso geen kwaliteit die je op voorhand hebt. Het is iets wat op het moment zelf in je opkomt en daar kun je beter heel bescheiden bij blijven. Ik heb ook geen idee hoe moedig ik zou zijn. Ik weet niet of ik het in die omstandigheden zou kunnen opbrengen om een leven te redden, ook al heb ik bepaalde waarden waar ik sterk in geloof en aan gehecht ben.’

**REVOIR PARIS SPEELT VANAF
14 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP**

BEHOUD DE BEGEERTE

Zeven jaar nadat hij in *Mad Max: Fury Road* filmisch kunst- en vliegwerk heeft gerevolutioneerd, komt George Miller met een compleet andere cinemastunt op de proppen. In *Three Thousand Years of Longing* – een filosofisch sprookje over de ontmoeting tussen een academica en een djinn – combineert de Australische cineast klasbakken Tilda Swinton en Idris Elba met een duizelingwekkende dosis digitale effecten. **STEVEN TUFFIN**

First things first: waarom een djinn?

GEORGE MILLER: ‘Dat moet je niet aan mij vragen, maar aan A.S. Byatt, de Britse auteur op wiens kortverhaal ik de film heb gebaseerd. Toen ik het las, ontdekte ik een volwassen sprookje vol rijke metaforen over diverse aspecten van het menselijke leven. Liefde, sterfelijkheid, de chaos van de moderne wereld, de kracht van verbeelding: het zit er allemaal in. De kernemotie van het verhaal is echter verlangen. Als je dat niet voelt, kun je geen vooruitgang maken. Dat geldt zowel op persoonlijk als op universeel niveau. Zonder verlangen had de mens nooit bergen kunnen verzetten op filosofisch, wetenschappelijk en technologisch gebied.’

Dat brengt ons bij een paradoxaal facet van uw film: enerzijds gebruikt u state-of-the-art-snufjes om de fantastische elementen in de verf te zetten, anderzijds doet u uitschijnen dat de mens op technologisch vlak te ver aan het gaan is.

‘Voor alle duidelijkheid: ik vertel verhalen, ik vel geen oordelen. Het valt niet te ontkennen dat onze ontwikkelingsdrang een destructief kantje heeft, maar tegelijk valt dat verlangen niet tegen te houden. Het is des mensen om vooruitgang te willen boeken: de geschiedenisboeken staan vol met verhalen over ontdekkingsreizigers die levensgevaarlijke tochten maakten naar alle uithoeken van onze planeet en ondertussen hebben we onze blik al enkele decennia op het heelal gericht. Maar om terug te keren naar mijn film: acteurs hebben ook iets van ontdekkingsreizigers. Toppers als Tilda en Idris hebben het talent om in het diepste van hun ziel te reizen en dingen boven te halen die me telkens opnieuw versteld doen staan. Daar kan geen enkele special effect tegen op.’

Het recente boek *Blood, Sweat & Chrome*, over de allesbehalve makkelijke shoot van *Mad Max: Fury Road*,

doet vermoeden dat u zelf ook graag grenzen opzoekt.

‘Ik zou graag beweren dat ik risico’s te allen prijze vermijd, maar dan zou ik liegen. Mijn nieuwsgierigheid valt maar niet in te tomen, anders zou ik al lang op pensioen zijn (*Miller is 77, nvdr.*). Filmmaken prikkelt me op twee vlakken: enerzijds hou ik ervan om uitdagende verhalen te vertellen, anderzijds heeft het iets enorm avontuurlijks om met de nieuwste technologische ontwikkelingen dingen op het witte doek te toveren die bioscoopbezoekers nog nooit hebben gezien. Zo was het scenario van *Babe*,

‘Als je geen verlangen voelt, kun je noch op persoonlijk, noch op universeel vlak vooruitgang maken.’

GEORGE MILLER

mijn film met pratende dieren, al tien jaar klaar voordat we het eindelijk konden verfilmen. Eerst onderzocht ik samen met de beste dierentrainers ter

wereld wat mogelijk was, daarna ging ik te rade bij niemand minder dan Stanley Kubrick omdat die altijd op de hoogte was van de nieuwste evoluties op het gebied van special effects. Toch hebben we tot de vroege dagen van de digitale revolutie moeten wachten om een geloofwaardig resultaat te verkrijgen. Ook in het geval van *Mad Max: Fury Road* speelde de digitale opmars een cruciale rol. Voor het eerst kon ik echte acteurs – geen stuntmannen! – levensgevaarlijke dingen laten doen. Of beter: het zo doen lijken, want eigenlijk waren ze vastgemaakt aan veiligheidsmechanismes die we tijdens de postproductie met een computer-programma konden verwijderen.’

In *Three Thousand Years of Longing* gebruikt u CGI om zowel epische veldslagen als intiemere momenten kracht bij te zetten. Was het die diversiteit die u het meeste aansprak aan dit project?

‘Het ging me in de eerste plaats om de verhaal-in-het-verhaal-structuur. Idris’ djinn vertelt aan Tilda’s academica honderduit over zijn belevenissen door de millennia heen, wat leidt tot een reeks flashbacks. Het was een enorme uitdaging om ervoor te zorgen dat alle narratieve bouwstenen perfect in elkaar pasten en tegelijk te vermijden dat mijn twee hoofdrolspelers het gevoel

hadden dat ze verloren liepen. Een groot deel van de film speelt zich af in een hotelkamer waarin de hoofdpersonages een conversatie voeren... gehuld in badjassen. Dat niet bepaald tot de verbeelding sprekende gegeven had minder getalenteerde acteurs ongetwijfeld parten gespeeld.’

Dus er waren ditmaal geen technologische nieuwigheden die u koste wat kost wilde uitproberen?

‘Ironisch genoeg na mijn uitspraken van daarnet: neen. Deze keer vormden het finetunen van het scenario en het vinden van de juiste cast de grootste uitdagingen. Zonder Tilda en Idris had ik deze film nooit kunnen maken. Dat lijkt goedkope promopraat, maar het is de waarheid. Tilda ontmoette ik voor het eerst enkele jaren terug in Cannes. Door haar vertolkingen – van *Orlando* over *Okja* tot *Suspiria* – wist ik al dat ze over kameleonachtige kwaliteiten beschikt, maar tijdens het filmfestival leerde ik haar ook nog eens kennen als een ontzettend intelligent persoon die filmmaken door en door begrijpt – wat meteen verklaart waarom topcineasten als Bong Joon-ho, David Fincher en Jim Jarmusch zo graag met haar samenwerken. Idris is uit hetzelfde hout gesneden. Tijdens een van onze eerste gesprekken over de film suggereerde hij

om de djinns historische belevenissen te draaien vóór zijn scènes met Tilda. Dat kostte wat extra planningswerk, maar het was een meesterlijk idee dat ervoor gezorgd heeft dat de potentieel saaie hotelsequenties veel doorleefder zijn geworden.’

Voelden uw twee hoofdrolspelers zich ondanks hun overduidelijke talenten nooit belemmerd door al het digitale gedoe?

‘Integendeel: ze omarmden de technologie volledig, waardoor precisie en vrijheid hand in hand konden gaan. Vergelijk het met topdansers die binnen een strakke choreografie toch de ruimte vinden om hun ding te doen. De digitalisering maakt het acteurs trouwens ook op veel vlakken makkelijker. Zo konden we de lange dialoogscènes met verschillende camera’s tegelijk registreren zonder dat we ons zorgen hoefden te maken dat er eentje in beeld zou komen. Als dat al gebeurde, gomden we die tijdens de postproductie gewoon weg.’

Tot slot: u bent overduidelijk gefascineerd door verhalen. Is er eentje dat u altijd is bijgebleven zonder dat u de drang voelt om het te verfilmen?

‘Voor mij persoonlijk is *The Happy Prince* van Oscar Wilde het invloedrijkste verhaal ooit. Ik ben opgegroeid op het Australische platteland zonder televisie of radio. Toen mijn broer en ik een elpee met dat verhaal op cadeau kregen, hebben we het zeker duizend keer beluisterd. Het is een ontzettend gelaagd sprookje, dat niet alleen mijn sociaal bewustzijn, maar ook mijn verbeeldingskracht heeft aangezwengeld. Misschien ben ik een naïeve oude man, maar diep vanbinnen hoop ik dat *Three Thousand Years of Longing* een gelijkaardige impact heeft op het hedendaagse bioscooppubliek.’

**THREE THOUSAND YEARS OF LONGING
SPELT VANAF 14 SEPTEMBER IN
DE BIOSCOOP**

SCHONE SCHIJN

De felle focus op de stomende seksscènes tussen hoofdrolspelers Florence Pugh en Harry Styles doet bijna vergeten dat *Don't Worry Darling* thuishoort in een rijke traditie van thrillers waarin mysterie schuilgaat achter het huisje-boompje-beestjebestaan. Suburbane suspense troef! **STEVEN TUFFIN**

INVASION OF THE BODY SNATCHERS (1956)

'Ik ben niet gek!' Die omineuze openingszin zet meteen de toon van deze scifithriller waarin paranoia hoogtij viert nadat verschillende inwoners van het Californische slaapstadje Santa Mira hebben gemeld dat hun naasten zijn vervangen door zielloze dubbelgangers. Een waarschuwing voor de gevaren van het communisme of net een kritiek op de Amerikaanse heksenjacht op vermoede *lefties*?

VILLAGE OF THE DAMNED (1960)

Twee maanden nadat de bewoners van het Britse dorpje Midwich op onverklaarbare wijze enkele uren het bewustzijn hebben verloren, blijken alle vrouwen zwanger te zijn. Eerst regent het beschuldigingen van ontrouw, daarna volgt verbazing omdat de foetussen aan een razend tempo groeien. Is het resultaat – een groep kille kinderen met opvallende uiterlijke kenmerken en telepathische gaven – het ultieme conservatieve kroost?

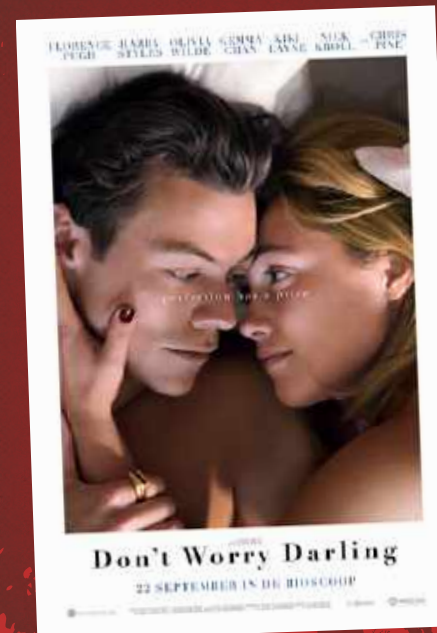

THE STEPFORD WIVES (1975)

Een jonge vrouw verhuist samen met haar echtgenoot en hun twee dochters van New York City naar een stadje in Connecticut. Al gauw merkt ze dat alle vrouwelijke bewoners er perfect uitzien en geobsedeerd zijn door huiselijke taken, terwijl alle mannen lid zijn van de geheimzinnige Men's Association. Feministen reageerden destijds verdeeld: was dit een satire op de vrouwenbeweging of net een viering ervan?

THE 'BURBS (1989)

Een weekje staycation doet de bewoner van een huis in een buitenwijk niet bepaald deugd. Hij raakt er immers alsnog meer van overtuigd dat zijn nieuwe burens ritualistische moordenaars zijn die de gekste dingen doen om de lijken van hun slachtoffers te doen verdwijnen. Speelt Tom Hanks in deze zwarte komedie een paranoïde malloot of zet regisseur Joe Dante de kijker bewust meerdere malen op het verkeerde spoor?

DON'T WORRY DARLING (2022)

In Olivia Wildes tweede langspeelfilm als regisseur spelen Florence Pugh en Harry Styles een jong stel dat in het Californië van de jaren vijftig verhuist naar een ogenschijnlijk perfect stadje, gecreëerd door het geheimzinnige bedrijf waar manlief voor werkt. Is dit – zoals sommigen vermoeden – een verdoken remake van een van de bovenstaande genregenoten of gaan er achter de raadselachtige premisse originele ideeën schuil? **W**

DON'T WORRY DARLING SPEELT VANAF 21 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

Sundown

REGIE Michel Franco
CAST Tim Roth, Charlotte Gainsbourg, Iazua Larios
SPEELDUUR 1u22
VANAF 7 september in de bioscoop

Op vakantie in Acapulco laat een rijke man zonder enige verklaring zijn zus en haar kinderen in de steek en geeft zijn luxeleventje op. Zes jaar na *Chronic* tekent Michel Franco opnieuw voor een raadselachtig drama met Tim Roth in de hoofdrol. **RUBEN NOLLET**

Speak No Evil

REGIE Christian Tafdrup
CAST Morten Burian, Fedja van Huêt, Karina Smulders
SPEELDUUR 1u38
VANAF 14 september in de bioscoop

Een Nederlandse familie nodigt een Deens gezin uit en test de tolerantiedrempel van haar gasten. Meedogenloze horror van Deense makelij die een perfecte *double bill* zou vormen met Paul Schraders *The Comfort of Strangers*. **CHRIS CRAPS**

Fall

REGIE Scott Mann
CAST Grace Caroline Currey, Virginia Gardner, Jeffrey Dean Morgan
SPEELDUUR 1u47
VANAF 14 september in de bioscoop

Scott Mann wakkert je hoogtevrees aan met een thriller over twee getraumatiseerde vrouwen die een enorme televisiemast beklimmen. Een must voor al wie *Cliffhanger*, *The Walk* en *Free Solo* ijszingwekkend spannend vond. **CC**

Moonage Daydream

REGIE Brett Morgen
CAST David Bowie
SPEELDUUR 2u20
VANAF 14 september in de bioscoop

Trippy documentaire die het onvatbare genie David Bowie niet probeert uit te leggen, maar hem eert aan de hand van zijn virtueuze persona's – van Ziggy Stardust over The Thin White Duke tot The Blind Prophet. Vergelijkbaar met Brett Morgens eerdere *Cobain: Montage of Heck*. **RN**

Freaks Out

REGIE Gabriele Mainetti
CAST Claudio Santamaria, Aurora Giovino, Pietro Castellitto
SPEELDUUR 2u21
VANAF 21 september in de bioscoop

Een groep circusartiesten ziet zich tijdens WO II gedwongen te collaboreren. Italiaans-Belgische coproductie die evenveel verwijst naar de titelpersonages uit de cultfilm *Freaks* als naar de superhelden uit het Marvel Cinematic Universe. **DICK LAURENT**

Terug naar ~~school~~ de cinema

Het leven wordt alsmaar duurder. Ook voor studenten. Daarom geeft *Vertigo* in september en oktober vijftig procent korting op ons VRIEND-abonnement als je een geldige studentenkaart voor het nieuwe academiejaar kunt voorleggen.

€50

VRIEND: €100

9 nummers in je postbus
 + een T-shirt, pet of tas +
 duotickets voor onze events

ALLE INFO: **VERTIGOWEB.BE**

GODENEILAND BALI

12 fijne dagen

INBEGREPEN: vliegreis met topvliegmaatschappij Emirates vanuit Brussel, Nederlandstalige begeleiding ter plekke, hotel Nusa Dua Beach (*****), alle transfers & ontbijt.

AFREISDATA 2023

21 januari	€ 1699
11 februari (vier een speciale Valentijnsdag)	€ 1799
11 maart	€ 1699
8 april (paasmaandag)	€ 1899
22 april	€ 1699
21 mei	€ 1699
11 juni	€ 1899
16 juli	€ 2595
3 september	€ 1699

ALLE INFO & BESCHIKBAARHEID:
www.deblauwevogel.be

Voor deze knappe reis organiseren we 2 bijzonder leuke infosessies!

**ZATERDAG 17 SEPTEMBER OM 14.30 UUR
in Kursaal Oostende**

Een unieke kans om deze reis tot in de kleinste details te ontdekken op een unieke locatie. (Onze lokale agent komt hiervoor speciaal overgevlogen!)

**VRIJDAG 14 OKTOBER OM 14.00 UUR
in Cinema Cameo te Sint-Truiden**

Met aansluitend de topfilm *Ticket to Paradise*, die zich afspeelt in Bali.

Gratis toegang, online reserveren!